

nému domu. Je tudíž žalujícího čekatele bydlícího v rodinném domku s dvěma byty, z nichž jeden obývá, pokládati, dokud stavebník nepřeveď domek do knihovního vlastnictví čekatelova, za nájemníka celého domu. Že by takový čekatel (nájemník) nesměl jím neobývaný druhý byt takto »najatého« domu dáti do nájmu, není v zákoně o stavebním ruchu řečeno a nelze to ani podle všeobecných právních zásad míti za zakázáno (§ 1098 obč. zák.). Pro tento nájemní poměr mezi čekatelem a jeho nájemníkem, jenž v poměru ke družstvu (stavebníku) je vlastně podnájemníkem, neplatí obmezující předpisy § 50 a 52 nař. čís. 160/23 sb. z. a n.; neboť platí jen pro poměr mezi nájemníkem ať již pravým nebo nájemníkem čekatelem a mezi vlastníkem, pokud je jím obec, okres, župa neb obecně prospěšné stavební sdružení. Neplatí tu právě tak, jako neplatí pro čekatele, jenž se již stal vlastníkem rodinného domu. Stejně jako on, bývalý čekatel jako vlastník, může druhý byt svého rodinného domu zpravidla, mimo případy obmezení zvláštními smlouvami neb stanovami, pronajmouti zcela volně, může to učiniti i čekatel jako budoucí vlastník. Ovšem bude jak vlastník rodinného domu tak i čekatel vždy vázán stanovami družstva a obsahem smluv, na př. trhových smluv o rodinném domku. Než tato obmezení žalobce nepopírá. Netřeba se tudíž o tom dále šířiti. Použije-li se právních zásad právě dolíčených na souzený případ se zřetelem ke skutkovým zjištěním nižších soudů, je zřejmo, že žalobce, jsa čekatelem rodinného domku o dvou bytech, byl oprávněn druhý byt volně pronajmouti vlastním jménem, nikoli jen jako sprostředkovatel vlastníka (družstva); že družstvo mohlo mu ponechat na vůli případný pronájem bytu, stanovíc jen podmínku, by nájemník byl členem družstva; že družstvo k žalované ze smlouvy té není v nájemním poměru a že žalobce tudíž byl oprávněn, dáti jí výpověď, nejsa závislým na obmezeních § 52 nař. čís. 160/23 sb. z. a n. platných jen pro vlastníky tam naznačené. Nižší soudy uznaly proto výpověď právem za účinnou.

Čís. 7571.

Nedoplatky pojistných příspěvků k okresní nemocenské pojišťovně mají v exekučním řízení přednostní právo jen za podmínek a omezení § 76 zák. ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. (§ 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1927, R II 362/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost vyhověl s o u d prvé stolice odporu knihovních věřitelů potud, že nepřikázal okresní nemocenské pojišťovně v přednostním pořadí pohledávku na zadrželých příspěvcích. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Okresní nemocenská pojišťovna si stěžuje do rozvrhového usnesení proto, že bylo vyhověno odporu knihovních věřitelů

proti tomu, by jí byla přikázána k zaplacení z rozvrhované podstaty v přednostním pořadí pohledávka na zadržených příspěvcích 3.175 Kč 28 h s úroky z prodlení, výlohami upomínacími a útratami exekučními, úhrnem 3.331 Kč, a že jí tato pohledávka v přednostním pořadí nebyla přikázána k zaplacení, ačkoli byla řádně přihlášena a doložena předložením výkazu nedoplatků potvrzeného co do pravoplatnosti a vykonatelnosti. Než stížnost není odůvodněná. Nedoplatky pojistných příspěvků k okresní nemocenské pojišťovně mají v exekučním řízení přednostní právo přede všemi soukromými zástavními právy na nemovitostech patřících zaměstnavateli jen za podmínek a omezení, za kterých jest v § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. stanoveno zákonné zástavní právo na nemovitostech povinného daní pro daň výdělkovou, tedy nikoliv vždycky, v celém rozsahu a bezpodmínečně. Pouze nedoplatky za 18 měsíců ode dne příklepu zpět počítajíc, za podmínky že vydražená nemovitost jest výlučně nebo aspoň převážně věnována pro podnik povinný k pojištění a proň zvláště zařízena, požívají zákonného zástavního práva. Žádá-li tedy okresní nemocenská pojišťovna, by její pohledávka ze zadržených příspěvků byla z rozvrhované podstaty uhrazena v přednostním pořadí, musí tvrditi a dokázati, že jsou splněny předpoklady, za kterých jedině její pohledávka požívá zákonného práva zástavního na vydražené nemovitosti. Exekuční soud není k tomu povolán, by při rozhodnutí o přikázání přihlášené pohledávky okresní nemocenské pojišťovny z nedoplatků pojistného z úřední povinnosti zkoumal, zda přísluší této pohledávce přednostní právo. Stěžovatelka, okresní nemocenská pojišťovna, spokojila se s tím, že udala výši své pohledávky z nedoplatků pojistného, úroků a útrat a že žádala zaplacení v přednostním pořadí, předložila ovšem také řádný výkaz nedoplatků, netvrdila však, tím méně dokazovala, že jsou splněny všechny předpoklady, za kterých jedině by její pohledávka mohla býti v přednostním pořadí přikázána k zaplacení. V důsledku toho se museli knihovní věřitelé omeziti na pouhé vznesení odporu proti přikázání v přednostním pořadí a nemohli uvést jednotlivé důvody odporu, jak by to jinak podle § 213 ex. ř. byli musili učiniti, neměl-li by jejich odpor býti odmítnut. Po vznesení odporu tím více bylo povinností okresní nemocenské pojišťovny, by udala, z jakého důvodu žádá náhradu v přednostním pořadí, a by případně své údaje doložila. Když tak neučinila, nesměl exekuční soud její pohledávku přikázati k zaplacení v přednostním pořadí, nemaje podkladu pro rozhodnutí, zda přísluší žádané přednostní právo. Ostatně z odhadního protokolu vyplývá, že vydražená nemovitost jen z části poměrně malé byla věnována provozu živnosti stolařské a řezbářské, tak že nedoplatkům z pojistného na ní nepřísluší přednostní zástavní právo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Především nelze souhlasiti s rekurentkou, že podle § 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. požívají nedoplatky pojistných pří-

spěvků k okresní nemocenské pokladně přednostního práva bez omezení § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. Neprávem poukazuje rekurentka v této příčině k povšechnému doslovu onoho paragrafu, že pojistné i s příslušenstvím požívá přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek v řízení exekučním, úpadkovém a vyrovnávacím, any daně a veřejné dávky, jež by zde přicházely v úvahu, tam blíže nejsou označeny, a dlužno proto i zde sáhnouti k obdobě, jak zcela správně učinili nižší soudové (viz také rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského zaps. do knihy judikátů pod čís. 150). Nesprávnost mínění rekurentky plyne ostatně i z dějin zákona. Podle zprávy výboru sociálně-politického a výboru rozpočtového (tisk 4795) byl původní § 173, jehož doslov úplně se kryl s § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. (vládní návrh, tisk 4186) škrtnut, poněvadž vyvolal zejména v kruzích hypotečních ústavů obavu, že by navržené zástavní právo ve prospěch pojistného ohrozilo tak značně hypotekární úvěr, že by tento úvěr byl přímo znemožněn. V důsledku toho byla škrtnuta i poslední (druhá) věta původního § 174 vládního návrhu a zůstala tudíž v platnosti jen první jeho věta, která se kryla s nynějším § 173. Touto změnou vládního návrhu mělo tudíž býti odstraněno jen navržené zákonné zástavní právo, ale nemělo tím býti rozšířeno ani časově ani věcně přednostní právo, o něž jde, nad meze a podmínky § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. Než rekurs ani jinak není opodstatněn. Jest pravda, že podle zápisu o roku ze dne 13. června 1927 nebyly udány důvody odporu a že podle tohoto zápisu nebylo zahájeno ani ústní jednání předepsané v § 213 druhý odstavec ex. ř. Než tím nebyla postižena rekurentka, ježto bylo podle spisů (§ 210 ex. ř.) zjištěno, že vydražená nemovitost jen z části poměrně malé byla věnována provozu živnosti stolařské a řezbářské, takže nedoplatkům z pojistného na ní nepřisluší přednostní právo. Vytýká-li rekurentka, že odhadní protokol ze dne 26. března 1926 pro toto zjištění nebyl dostatečným podkladem, protože nebyl slyšen dlužník a po případě bylo i zapotřebí místního ohledání vydražené reality, stačí podotknouti, že zvláštního výsledku dlužníka nebylo třeba a že odhad podle zmíněného protokolu se stal na místě samém a za přítomnosti povinného, což při náležité pozornosti nemuselo ujíti ani rekurentce pokud se týče jejím právním zástupcům.

Čís. 7572.

Nezletilé manželské dítě jest oprávněno domáhati se na otci v ne-sporném řízení placení výživného, třebas dohodou mezi rodiči při dobro-volném rozvodu manželství od stolu a lože byla upravena otázka, kolik má otec platiti na výživu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1927, R II 382/27.)

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože upravili si manželé majetkové poměry a manžel se zavázal kromě jiného platiti na